

DÖBRENTAI KORNÉL

HALOTTAK NAPI
VERS

„Recrudescunt inclytæ gentis
Hungaræ vulnera”

*Nem üszkösödő vád van
a gyertyalobogásban,
vérrel nemesített ősz
termését bitófa-csész
őrzi cselédmódra jól,
kéjbehorgadt kampó alól
végső büszke kiáltás
szétrepeszt börtönfalat,
s iszonyúan abbamaradt;
dacteli csöndje mázsás
súlyként dőndül a tájba,
s újra lesben a pányva,
a rend bosszúval bagzó –
tüntetés a harangszó.*

*Nem üszkösödő vád van
a gyertyalobogásban,
mennyi sír fejfa nélkül,
menny a rögbe leszédül,
hány sír földdel egyenlő,
hősökre uszult bendő,
kiknek betiltva dombjuk,
sejtjeinkből a dómjuk –
emlékük, a szabadság
koravén bús magzatát
trikolorba csavarva
emeljük ravatalra,
és a nemzeti gyászpad
hír-üzérnek, de hánynak
lett azóta is vidám
terülj-terülj asztalkám –*

*hiénák tápdús tora:
magyar utolsó vacsora.*

*Nem üszkösödő vád van
a gyertyalobogásban,
lelkünk virrasztó kanóc,
míg a sok eszmebohóc:
nagyság piti bolondja,
köti a csomót, nem oldja,
sok sehol-hazájú vak,
kapott honnal játszogat,
hazardul kísérletez
minden rombolást fedez,
s áthallszik a szólamon
hernyótalp-imamalom,
mint végső bizonyság,
gyakorlótér az ország,
hol a Lét is lealáz,
gumibot-setéten gyász
lebeg a lefölezött,
dúlt krizantémok fölött.*

*Nem üszkösödő vád van
a gyertyalobogásban,
mert nincsen, nincsen vigasz,
fogy a hit, mint a viasz,
ahogyan semmivé lett
sok följajzó ígéret,
ábránd, s szent gerjedelem;
a Nagyságos Fejedelem
önemésztő fohásza
nem a világ kovásza,
kérelhette az Istent,
minket senki meg nem ment,
de koncnak odavetnek
sunyi, csahos ebeknek,
tengődjünk széjjeltépve,
folyton vérzik a béke –,
ha szülője hamisság,*

*igaz-é az igazság?,
a nevében temérdek
hízalt, idegen érdek
takarmánya mi lettünk,
akik reményt vetettünk
de soha nem arattunk,
mindig magunk maradtunk,
míg szólt a Kossuth-nóta,
kufárló Európa
balekságunk dicsérve,
forradalmunk kimérte.*

*Nem üszkösödő vád van
a gyertyalobogásban,
kis ország nagy magánya
vacogva fészkel a lángba,
hej, mindig az a nóta –:
a vigéc Európa
száját tépve buzdított,
s eladta, mint gyarmatot
barikádnyi jövőnket,
kussolt: csak semmi hőstett,
s míg nőtt a tetem-halom,
nézte, kívül a torlaszon,
amint a géppuskatűz
gyermekekből gyöngysort fűz,
készítvén a szabadság
iszonyú kalárisát,
mely odvadból kiszikráz,
történelmi zálogház!*

*Nem üszkösödő vád van
a gyertyalobogásban,
mennyi sír fejfa nélkül,
mennyi a rögbe leszédül,
a láng riadtan verdes:
S.O.S.; S.O.S!*